

til, at den Sum, der her er anført, ikke er den samme som den, den var anført som det første Mars Bidrag i Lovforslaget, idet den, som det vil ses, er en halv Million mindre. Jeg er gaaet ud fra, at da Tiden var gaaet saa langt hen, vilde man sandsynligvis ikke kunne komme til at begynde saa tidligt, som det var forudsat, dengang Lovforslaget blev forelagt. Da havde man tænkt sig det gunstige Tilfælde, og da det nu ikke er mig om at gjøre at faae en større Sum paa Finantsloven, end at den kan blive opbrugt, mente jeg at burde indskrænke mig til det her Foreslaaede, som jeg anser for temmelig passende. Jeg skal nu ikke komme ind paa en nærmere Fortklaring af, hvorfor det er blevet opstillet paa Finantsloven. Den ærede Ordfører har allerede givet sin Fremstilling deraf, og den er paa en vis Maade ogsaa rigtig, men der er dog et bestemt Punkt, som jeg vil tage en udryffeligt Reservation imod. Han sagde nemlig, at jeg, efterat have konfereret med Udvalget og erfaret, eller, som han sagde, faaet Visshed om, at Lovforslaget ikke vilde blive vedtaget, tog det tilbage og opstillede et tilsvarende Forslag paa Finantsloven. Der synes deri at ligge, at Grunden til, at jeg havde gjort det, var den, at jeg havde faaet Visshed om, at Forslaget ikke vilde blive vedtaget, saa at jeg altsaa vilde have undladt at gjøre det, hvis jeg havde faaet Visshed om, at det vilde blive vedtaget. Det er en Misforstaaelse. For det Første skal jeg bemærke, at med Hensyn til Vissheden for, at Forslaget ikke vilde blive vedtaget, foresaldt der i den Samtale, jeg i den Anledning havde med Udvalget, en Samtale, der, saavidt jeg erindrer, navnlig reducerede sig til en Samtale med Udvalgets Formand og mig, ikke Andet af Betydning, end at det ærede Formand endte med at sige, at han ikke følte sig overbevist ved de Grundes Holdbarhed, jeg havde anført, at jeg ikke havde været i Stand til at overbevise ham. Dette er noget Andet, og det kan ikke stilles i Lighed med en Afstemning her i Thinget, thi man har jo vistnok Exempler paa, at Afstemninger ere faldne noget anderledes ud, end en Udvalgsformand havde tænkt sig. Denne Visshed var altsaa slet ikke tilstede, hvad jeg kunde formode er jo en ganske anden Sag. Søvrigt skal jeg dog sige, at hvis jeg havde faaet det, som han kaldte Visshed, 14 Dage eller tre Uger tidligere, paa et saadant Tidspunkt, at jeg kunde formode, at Sagen, efterat Konferencen med mig havde fundet Sted i Udvalget, kort Tid efter vilde komme til Forhandling her i Thinget, vilde jeg heller ikke have gjort det. Men Sagen er jo den, at da vi nu

stode lige foran Samlingens Slutning, var der Sandsynlighed for, at Sagen slet ikke vilde komme til Forhandling her eller maaske først vilde komme til Forhandling i sidste Dieblit, og det var mig da om at gjøre, at Sagen ikke skulde komme til at staa saaledes, at der lige i de sidste Dage kom til at foreligge en Betænkning fra Udvalget, i hvilken dette sit sagt, hvad det vilde sige, medens jeg ikke kunde komme til at udtale mig. Det var derfor, jeg knyttede Forslaget til Finantsloven, saa at jeg i alt Fald kunde være temmelig sikker paa, at Sagen vilde blive behandlet her, saa at der ikke alene blev Leilighed for mig til at udtale mig, men ogsaa for det høie Thing til at foretage en Afstemning, og saaledes, at det i alt Fald var rimeligt, — sikkert kan man jo ikke sige, at det er endnu, — at Sagen vilde komme til det andet Thing, der saa kunde udtale sig og foretage en Afstemning derover. Men at fremstille det saaledes, som om jeg vilde fremfalde en Uoverensstemmelse mellem de to Thing, det er dog ganske urigtigt, det har jeg ikke gjort. Jeg har, hvad der forekommer mig naturligt, kun ønsket en Udtalelse og en Afstemning derom, ligesom jeg ogsaa har ønsket Leilighed for mig til at udtale mig derom, og det tror jeg dog er et temmeligt billigt Ønske. Som sagt, hvis man havde fremmet Sagen saa hurtigt, som man sagde, man vilde det, ikke alene, da den første Gang var for, men ogsaa saaledes som det, da Sagen anden Gang var for, lod fra Ordføreren og Andres Side, havde der ikke været nogen Grund dertil. Men denne Hurtighed i Fremmelsen fandt ikke Sted, det traf længere ud, og derfor har jeg gjort, hvad jeg har gjort. Der kunde nu forsaavidt være en vis Fristelse for mig til ikke at komme nærmere ind paa Sagen, da den ærede Ordfører kun har taget Sagen politisk. Men da han har henvist til Betænkningen som indeholdende de saglige Grunde, der gjorde, at Forslaget maatte forkastes, er der dog for mig Anledning til, skjøndt Tiden er langt fremrykket, — det er vel endogsaa henimod den næstsidste Dag i Samlingen — at udtale mig nærmere. Havde man, efterat Forslaget var kommet ind paa Finantsloven, ikke afgivet en Betænkning over Lovforslaget, kunde jeg ganske vist have fattet mig i Korthed, men efter at der er afgivet Betænkning, og efter at det er blevet antydet, at der er tilstrækkelig saglige Grunde til, at Sagen forkastes, er der vel ogsaa tilstrækkelig Grund for mig til at gaa nærmere ind paa denne Betænkning. I denne Betænkning er Sagen jo, som man ønskede det ved dens første Be-